

WESOŁE ABC

PRAKTYCZNY WYNALEZEK

Lornetka dla ciekawych pań.

NIC DZIWNEGO

— Czy pański wojazer nie pracował u pana dawniej jako buchalter?

— Tak, ale od czasu jak się ożenił woli podróżować.

DOBRA RADA

Strażak: — Pali się na czwartym piętrze, a woda z węża sięga tylko do drugiego.

Kapitan straży ogniowej: — Trudno, musimy zaczekać aż ogień dojdzie do drugiego piętra.

ODPOWIEDZ

— Wie pan, wczoraj miałem przyjemność poznać pańską małżonkę.

— I pan to nazywa przyjemnością?

WSZYSTKO MU JEDNO

— Słuchaj synku — mówi ojciec, — trzeba pojechać do lasu po drzewo, kto z nas to zrobi?

— Mnie tatusiu wszystko jedno, albo ja zostanę w domu, a wy pojedziecie do lasu, albo wy pojedziecie do lasu a ja zostanę w domu.

ROZTARGNIONY LEKARZ

— Halo, za chwilę, rozmawiam właśnie z drugiego aparatu.

NIE CZYTAŁA

Pan Kowalski wraca do domu. Żona wręcza mu list.

— Pewnie otwierałaś go — pyta pan Kowalski, który dobrze zna swoją małżonkę.

— Ale skądże? — oburza się żona. — Nawet mi to do głowy nie przyszło.

— więc daj obiad, zjem go i później dopiero przeczytam, bo może tam jest coś złego i nie chcę sobie niepotrzebnie psuć humoru przed jedzeniem.

— Możesz być spokojny. Tam nie ma nic nadzwyczajnego.

STOSOWNA CHWILA

— Wie pan, z moją pamięcią jest coraz gorzej. Nic dziś nie pamiętam co działo się wczoraj.

— To doskonale się składa. Niech mi pan pożyczysz do jutra 100 złotych.

Siła protekcji

Do gabinetu naczelnika wszedł woźny.

— Pan Rogalik — zameldował uroczystie.

— Rogalik? Co za Rogalik?

Pewnie znów jakiś amator po sady! Sptawie! Posad wolnych nie ma, ja jestem bardzo za-

— Niech pan siada, drogi panie. Czym mogę służyć?

— Ja właśnie... z polecenia...

— Tak, wiem już o tym. Jak zdrowie szanownej pani Niedomykalskiej?

— Dziękuję... Ona powiedziała... że pan naczelnik... że

jęty i w ogóle niech mi nie za wraca głowy!

— Dobrze, panie naczelniku, tylko...

— No?

— Powiedział, że przychodzi z polecenia pani Niedomykalskiej.

— Niedomykalskiej? Aha. To co innego. Proszę.

Po chwili naczelnik witał serdecznie młodzieńca w szluzkowych spodniach i zielonej marynarce.

pana naczelnika... że panu na czelnikowi...

— Krótko mówiąc, chodzi o posadę. Tak? Wprawdzie nie wolnego u nas nie widzę, ale dla pani Niedomykalskiej postaram się zrobić, co będzie w mej mocy. Umie pan coś?

— Ja? Wszystko.

— To gorzej. A więc nie ma pan nawet świadectwa ukończenia szkoły powszechnej?

— Nie mam.

— Mniejsza z tym. Będzie

pan na początek starszym pomocnikiem młodszego zastępcy vice-kierownika kancelarii.

Do pracy proszę przyjść jutro.

Rogalik skłonił się, wzruszony głęboko.

— Patrzcie państwo — myślał — jak mi ta protekcja po mogła!

Minął tydzień.

Do gabinetu wszedł bezpośredni Rogalika zwierzchnik.

— Panie naczelniku, ten no wy pracownik...

— Co? Nie podoba się panu?

— Pisać dobrze nie umie, w biurze wódkę pije, nogi zakłada na stół...

— Aaa...

— Pani Niedomykalska!

— Aaaa...

Minęły trzy miesiące.

Rogalik był już kierownikiem kancelarii.

Naczelnik nadal odnosił się doń serdecznie i przy każdej sposobności podkreślał swój szacunek dla pani Niedomykalskiej.

— Czy widuje się pan z nią? — spytał razu pewnego.

— Oczywiście.

— Więc proszę jej ode mnie ucałować rączki.

— Wujenka bardzo się ucieszy.

— Wujenka? Jaka wujenka?

— A pan wie, że jego proteguje Niedomykalska? Niedomykalska, paniel

Urzednik zbladł.

— Niedomykalska... — szepnął.

— Cóż, w takim razie... I wycofał się pośpiesznie.

Minął miesiąc.

Na konferencji u dyrektora personalnego pan naczelnik wysunął projekt awansowania Rogalika.

— Cóż to za Rogalik? — spytał dyrektor.

— Jego popiera ktoś...

— Niedomykalska jest moją wujenką.

— Czyż być może? A to nadzwyczajne! Nic nie wiedziałem!

— Tak. Bardzo bliska rodzina.

— No, no. Winszuję panu. A coż teraz szanowna wujenka porabia?

— To, co i zawsze, panie naczelniku. Bieliznę, znaczący się, u pana naczelnika pierze...

ODROWAŻ

CHCE ŻYĆ

W Sowietach odbywają się wiece w związku z konfliktem granicznym na wschodzie.

— Wańka, czy ty jesteś za wojną? — pyta sowiecki obywatel sąsiada.

— Oczywiście, że tak.

— I pójdziesz za ochotnika?

— Pójdę.

— A dlaczego chcesz iść na wojnę?

— Bo chcę jeszcze trochę pożyć.

NA KONCERCIE

— Cudownie! można powiedzieć: cud techniki.

— Co też pan mówi! Przecież ona bardzo źle gra.

— Ależ ja wcale nie mówię o pianistce tylko o fortepianie.

DOBRA KWALIFIKACJA

Do dyrektora szpitala zgłasza się młoda dziewczyna, która chce być pielęgniarką.

A czy ma pani już jakąś praktykę?

— Owszem, panie dyrektorze, dwaj moi bracia grają w piłkę nożną, trzeci jest bokserem, a tatusi jeździ na motocyklu.

SPORT SZKODZI

Pan sądzi, że przyczyną choroby serca jest to, że zajmuje się pan sportem. Jaki sport pan uprawia?

— Rybołówstwo.

— Ależ ten rodzaj sportu nie szkodzi na serce.

— Tak, ale janie mam pozwolenia na łowienie ryb.

Nowy rozbitek: — Halo, kolego, jak tu się żyje?

— Można wytrzymać, tylko nie dziele są bardzo nudne.

NIEZWYKŁY WYNALEZEK

— Czy słyszał pan, że w Ameryce wynaleziono taki aparat, który od razu stwierdza, czy ktoś tego dnia pił alkohol.

— to pańskim zdaniem jest taki niezwykły wynalazek?

— No chyba!

— Mnie to nie imponuje! Mam taki aparat w domu... jest nim moja żona.

PORADA

— Chyba jesteś chory? Fatalnie wyglądasz.

— Jeżeli do jutra nie dostanę tysiąca złotych, to chyba się powieszę; nie śpię już ze zdenerwowania od tygodnia.

— To dlaczego my o tym wcześniej nie powiedziales?

— Co? Czyżbyś mi mógł pomóc tę sumę.

— Nie, ale mam proszek nasenny.

KONGRES

— Kongres już zaczął się, zechce pan łaskawie wejść b. dyskretnie.

— Dlaczego? Czy już wszyscy śpią?

DLACZEGO?

— Lloyd George jest dla Anglii tym, czym dla Francji była Joanna D'Arc — powiedział jeden z mówców na wiecu stronnictwa liberalnego.

— To dziwne — zawołał jeden ze słuchaczy — dlaczego w takim razie dotychczas go nie spalono.

PERPETUM MOBILE

Aby skłonić małego Romka do picia tranu, rodzice obiecali mu za każdą wypitą łyżkę dać 10 groszy.

Gdy butelka była już całkowicie opróżniona, okazało się, że romek posiada już w skarbonce 5.50 zł.

— Cudownie! — woła uradowany chłopiec. — A co mi kupicie za te pieniądze?

— Oczywiście nową butelkę tranu — mówi ojciec.

Ekspori

Import

